

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Josefa Straky a Mgr. Karla Ulíka ve věci

žalobců: **a) V. K.**
bytem X
zastoupen obecným zmocněncem J. B.
doručovací adresa: X

b) L. K.
bytem X
zastoupena obecnou zmocněnkyní M. K.
bytem X

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **město Jesenice**
sídlem Budějovická 303, 252 42 Jesenice
zastoupená advokátem Mgr. Martinem Žákem
sídlem Šlikova 550, 169 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2022, č. j. 016274/2022/KUSK,

takto:

I. Žaloba se zamítá.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. N.

- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Město Jesenice - osoba zúčastněná na řízení (dále též „město“) podalo žádost o společné povolení na stavební projekt „*Mateřská škola pro 84 dětí, X, novostavba*“, jedná se o dvoupodlažní objekt s plochou vegetační střechou, půdorysnými rozměry 41,35 x 13 m, zastavěnou plochou 537,55 m² a kapacitou 3 tříd pro celkem 84 žáků, jejíž součástí jsou chodníky pro pěší, pojízdné plochy a parkovací stání, opěrné zídky a oplocení, přípojky vodovodu, splaškové a dešťové kanalizace, plynovodu a rozvodů nízkého napětí, vsakovací objekt a sadové úpravy (chodníky pro pěší, pojízdné plochy a parkovací stání, opěrné zídky a oplocení, přípojky vodovodu, splaškové kanalizace, plynovodu a rozvodu NN, dešťová kanalizace, vsakovací objekt a sadové úpravy (dále souhrnně jen „**stavba mateřské školy**“). Stavba mateřské školky měla být umístěna na pozemcích parc. č. st. XA, XB, XC a XD, vše v k. ú. O. (v témže k. ú. se nacházejí i další pozemky uváděné v tomto rozsudku), a to mj. v místě dosavadní stavby původní mateřské školy, k jejímuž odstranění město disponovalo souhlasem Městského úřadu Jesenice (dále jen „stavební úřad“) ze dne 6. 9. 2019, č. j. MěÚJ/11519/2019/HaJ (dále jen „souhlas s odstraněním ze dne 6. 9. 2019“).
2. O žádosti města rozhodoval stavební úřad ve společném řízení podle § 94p odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 169/2018 Sb. (dále jen „stavební zákon“). Účastníky společného řízení byli též oba žalobci, a to z titulu svého vlastnictví k sousedním pozemkům parc. č. XE, XF, XG a st. XH, na posledním zmiňovaném se nachází stavba jejich rodinného domu č. p. XCH.
3. Stavební úřad rozhodnutím ze dne 20. 2. 2020, č. j. MěÚJ/02236/2020/Haj (dále jen „**prvostupňové rozhodnutí**“), žádosti města vyhověl a schválil umístění i provedení stavby mateřské školky.
4. Proti prvostupňovému rozhodnutí podali žalobci jakožto vlastníci sousedních nemovitostí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 6. 2020, č. j. 075601/2020/KUSK, sp. zn. SZ 064885/2020/KUSK ÚSŘ/So (dále jen „**rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020**“) zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci společnou žalobu podle § 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), které Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 10. 11. 2021, č. j. 55 A 85/2020 – 104 (dále jen „**rozsudek 55 A 85/2020**“) vyhověl, zmiňované rozhodnutí zrušil a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení. Jediným důvodem pro zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020 byla nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů spočívajících v nedostatečném vypořádání námítky, ve které bylo poukazováno na to, že těžkotonážní doprava související s prováděním stavby mateřské školy může nepříznivě ovlivnit statiku domu žalobců. Jinak však rozsudek 55 A 85/2020 převážné části žalobní argumentace nepřisvědčil, zpravidla proto, že namítané skutečnosti nesouvisely s aktivní legitimací žalobců, případně ani neměly náležitosti žalobního bodu.

5. Po vrácení věci v důsledku zrušujícího rozsudku 55 A 85/2020 žalovaný znovu provedl odvolací řízení a vydal v záhlaví označené rozhodnutí ze dne 8. 2. 2022, č. j. 016274/2022/KUSK (dále jen „**napadené rozhodnutí**“), jímž opět zamítl odvolání žalobců a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. Proti napadenému rozhodnutí žalobci nyní znovu brojí žalobou podle § 65 s. ř. s.

II. Obsah podání účastníků a průběh jednání

6. Žalobci považují napadené rozhodnutí za nedostatečně odůvodněné. Žalobu formálně strukturovali do samostatných odstavců 1) až 16), v nichž popisují, v čem spatřují vady napadeného rozhodnutí, zejména pokud jde o nedostatek jeho odůvodnění. Konkrétní skutkové a právní důvody, v nichž žalobci spatřují nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí, soud pro lepší přehlednost uvádí až v souvislosti s jejich vypořádáním (viz níže odst. 18 až 47 tohoto rozsudku).
7. Žalovaný s žalobou nesouhlasí a navrhuje její zamítnutí. Ve vyjádření k žalobě polemizuje s jednotlivými žalobními body a odkazuje na napadené rozhodnutí, na jehož závěrech setrvává.
8. Na vyjádření žalovaného zareagovali žalobci replikou, ve které zpochybnili jeho argumentaci, v podstatných bodech nicméně odkázali na obsah své žaloby.
9. Město ve svém vyjádření k žalobě podpořilo stanovisko žalovaného. Žalobní body neshledalo důvodné, především proto, že většina žalobci namítaných otázek byla buďto dostatečně vypořádána v průběhu řízení před žalovaným, případně již byly zodpovězeny v rámci rozsudku 55 A 85/2020. Žalobu navrhlo zamítnout.
10. Při jednání dne 13. 4. 2023 žalobci prostřednictvím svých zástupců shrnuli podstatnou část své žaloby. Zdůraznili přitom zejména problém s nedostatečnou šířkou příjezdové komunikace, obavu o ohrožení základů svého domu po zahájení stavebních prací, nesouhlas s interpretací konkrétních ustanovení stavebního zákona a také nesouhlas navrženou koncepcí stavby mateřské školy. Zástupce žalobce a) v této souvislosti zdůraznil, že nelze mít nic proti mateřské školce jako takové, ale je navržena nevhodně, a proto by její projekt měl být přepracován. Zástupkyně žalobkyně b) rovněž zdůraznila problematiku komunikaci s vedením městem. Žalovaný a město setrvali při jednání na svých stanoviscích. Soud při jednání doplnil dokazování částí územního plánu města Jesenice (dále jen „ÚP Jesenice“) a fotografiemi doloženými žalobci (k poznatkům z těchto důkazů plynoucím se soud vyjádří níže v souvislosti s vypořádáním jednotlivých žalobních bodů).

III. Posouzení věci soudem

11. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobami k tomu oprávněnými, po vyčerpání řádných opravných prostředků a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené.
12. Soud přezkoumává napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. vázán. V této souvislosti soud považuje za nutné zdůraznit čtyři důležitá východiska, jež jsou společná pro vypořádání všech žalobních bodů:
13. Za prvé, ačkoliv žalobci ve svých písemných podáních a posléze i při jednání přednesli velké množství tvrzení, tak mnohé z nich vůbec nenaplnují požadavky kladené na formulaci žalobních bodů. Jak soud žalobcům sdělil již v rozsudku 55 A 85/2020, odst. 46 až 47: „*Za žalobní bod je nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož byt i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu považuje za nezákonné. Jinými*

slovy, náležitost žaloby dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je splněna, pokud jsou z tvrzení žalobce seznatelné skutkové děje a okolnosti individuálně odlišitelné od jiných ve vztahu ke konkrétnímu případu žalobce, jež žalobce považoval za relevantní k jím domnělé nezákonnosti správního rozhodnutí (viz rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78). Ustanovení § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. žalobci ukládá povinnost uvést v žalobě konkrétní skutková tvrzení a právní argumentaci, přičemž výrazem „konkrétní“ je myšleno ve vztahu k žalobci a k projednávané věci individualizované (...) Obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčuje obsah a kvalitu rozhodnutí soudu (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 AfS 104/2004 – 54, či ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 AfS 35/2012 – 42). Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, aniž by poukázal na zcela konkrétní skutečnosti, v nichž spatřuje pochybení, lze na tyto obecné námitky reagovat rovněž pouze v obecné rovině. Není totiž úkolem soudu, aby nabrazoval činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a sám je dotvářel.“ To samé platí i ve vztahu k nyní posuzované věci, kdy soud nemůže za žalobce domýšlet jejich argumentaci tam, kde velmi obecně (byť třeba rozsáhle) popisují nedostatky a pochybení v postupu žalovaného či stavebního úřadu, aniž by tato tvrzená pochybení spojili s relevantní skutkovou událostí.

14. Za druhé, v soudním řízení správním lze přezkoumávat zákonnost pouze toho správního rozhodnutí, proti němuž směřuje včasná žaloba. To se ve vztahu k nyní posuzované věci týká především otázky odstranění stavby původní školky, ve vztahu k níž byl vydán souhlas s odstraněním ze dne 6. 9. 2019. Pakliže žalobci proti tomuto souhlasu nebrojili k tomu určenými prostředky právní ochrany [srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 17. 9. 2019, č. j. 1 As 436/2017 - 43, č. 3931/2019 Sb. NSS], nemohou se snažit zvrátit jeho právní následky v rámci soudního přezkumu rozhodnutí o společném povolení nového stavebního záměru. Totéž platí ve vztahu k námitkám, že v souvislosti s otázkou odstranění stavby staré školky s nimi nebylo jednáno jako s účastníky řízení. V podrobnostech soud odkazuje na odst. 52 rozsudku 55 A 85/2020, v nichž byli žalobci na uvedený rozsah přezkumu již upozorněni.
15. Za třetí, nelze přezkoumávat otázky, které zjevně nijak nesouvisí s vydáním napadeného rozhodnutí. To se zde týká zejména žalobních námitek proti záměru spočívajícímu v rekonstrukci pozemní komunikace navazující na ulici Š., který není předmětem napadeného ani prvostupňového rozhodnutí. Rovněž se to týká všech námitek, jež jsou koncipovány jako představy o tom, jak by město mělo hospodařit či spravovat své území (toto jsou navíc otázky spíše politické než právní), nebo pro kolik žáků by měla být mateřská škola určena a jak by měla být vnitřně vybavena či organizačně uspořádána (toto je primárně na vůli zřizovatele školky). I zde soud odkazuje na odst. 52 předchozího rozsudku 55 A 85/2020.
16. A konečně za čtvrté, smyslem správního soudnictví je poskytovat ochranu veřejným subjektivním právům fyzických či právnických osob (§ 2 s. ř. s.), nikoliv poskytovat všeobecný dozor nad veškerou činností veřejné správy. I judikatura konstantě potvrzuje, že „[n]ikoliv veškerá činnost (případně veškeré pochybení) veřejné správy je podrobena soudní kontrole ze strany fyzických a právnických osob, ale pouze ta, kdy činnost správy přesáhne do jejich veřejných subjektivních práv“ (podle usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 21. 10. 2008, č. j. [8 As 47/2005 - 86](#); obdobně viz např. rozsudky NSS ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015--38, ze dne 29. 9. 2016, č. j. 9 As 238/2015-38, či ze dne 27. 1. 2020, č. j. 4 As 340/2019 - 52). Z tohoto důvodu se soud mohl věcně zabývat jen těmi námitkami žalobců, které souvisejí s jejich věcnou legitimací, jejíž rozsah se odvíjí od dotčení jejich vlastnického (resp. jiného

věcného) práva k těmto sousedním nemovitým věcem. V podrobnostech lze opět odkázat na rozsudek 55 A 85/2020, zejm. jeho odst. 49 až 51.

17. Shora uvedená východiska jsou ve vztahu k nyní posuzované věci klíčová a do značné míry předznamenávají nedůvodnost žaloby. V následující části se soud vyjádří k uplatněným žalobním bodům podle posloupnosti odpovídající formálnímu členění v žalobě do bodů 1) až 16), třebaže ne každý z těchto „bodů“ má charakter žalobního bodu ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
18. V bodě 1) žaloby žalobci namítají, že na str. 12 napadeného rozhodnutí je odkaz na kladné závazné stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 25. 4. 2016, č. j. MUCE 28563/2016 OU, které však bylo vydáno pro jiný záměr.
19. Soudu není zřejmé, jak by tento nesprávný odkaz sám o sobě měl žalobce na jejich právech zkrátit. Z kontextu odůvodnění na str. 12 napadeného rozhodnutí je navíc zřejmé, že šlo o písařskou chybu (resp. chybně zkopírované označení dokumentu) a že žalovaný měl evidentně na mysli závazné stanovisko Městského úřadu Černošice ze dne 2. 9. 2019, č. j. MUCE 55793/2019/OŽP/Hru, které se problematiky řešené v inkriminované části odůvodnění týká. Tento omyl ostatně připustil i sám žalovaný ve vyjádření k žalobě. Žalobci nadto ani nijak neuvádějí, jak konkrétně by tímto nesprávným odkazem mělo být zasaženo do jejich vlastnických či jiných práv. Námitky uvedené pod bodem 1) žaloby jsou nedůvodné.
20. V bodě 2) žaloby žalobci označují za nepřijatelné tvrzení žalovaného na str. 7 napadeného rozhodnutí týkající se způsobu zakreslení katastrálního zakreslení parcel v prostoru pozemní komunikace v ulici Š., současně uvádějí, jak by měly být poměry na zmiňované komunikaci upraveny a jak by mělo město přistupovat ke správě daného uličního úseku.
21. Jak soud uvedl výše (a jak uvedl též v odst. 52 rozsudku 55 A 85/2020), předmětem napadeného ani prvostupňového rozhodnutí není otázka úpravy pozemní komunikace v ulici Š. Žalovaný navíc na str. 7 reagoval na odvolací námitku týkající se otázky zakreslení pozemních komunikací v měřítku dle katastrální mapy, tedy otázky, která s předmětem napadeného ani prvostupňovým rozhodnutím nesouvisí již vůbec. Soud proto považuje za bezpředmětné hodnotit, zda jsou tyto závěry žalovaného správné či nikoliv, neboť její zodpovězení nemůže mít vliv na to, zda byly splněny zákonné podmínky pro umístění a provedení stavby mateřské školy. Námitky uvedené pod bodem 2) žaloby jsou proto rovněž nedůvodné.
22. V bodě 3) žaloby vyslovují žalobci nesouhlas s částí textu na str. 9 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný vyjadřuje k šířkovým parametrům pozemní komunikace navazující na ulici Š., neboť mají za to, že tato část nerespektuje závazný právní názor vyjádřený v odst. 53 rozsudku 55 A 85/2020 (v žalobě nicméně citují odst. 54 uvedeného rozsudku). V návaznosti na to popisují důvody, pro které považují dopravu na pozemní komunikaci v ulici Š. za problematickou a nedostatečně řešenou, proč je na této komunikaci nedostatečně řešen odtok srážkových vod, a přiložili též několik fotografií zachycujících provoz na zmiňované komunikaci.
23. K tomu soud uvádí, že rozsudek 55 A 85/2020 se v žalobci citované části vyjadřoval k tomu, proč považuje za nedostatečně vypořádanou jimi uplatněnou námitku „*poukazující na riziko poškození stavby v důsledku zatížení pozemní komunikace dopravou **přímo související s prováděním stavby***“ (zdůraznění doplněno). V rozsudku 55 A 85/2020 se tedy explicitně

hovořilo o dopravě přímo související s prováděním stavby mateřské školy, nikoliv o veškeré dopravě probíhající na předmětné ulici. Jinak řečeno, soud žalovanému uložil, aby se zabýval vlivem nákladní dopravy, jež bude dovážet materiál na stavbu mateřské školy či jinak obsluhovat její výstavbu. Nikoliv aby se komplexně zabýval řešením dopravní situace na ulici Š. a technickým stavem tamní pozemní komunikace, jak se mylně domnívají žalobci. K tomu je nutno opětovně odkázat na odst. 52 rozsudku 55 A 85/2020, kde soud naopak otázky týkající se úpravy komunikace v ulici Š. jednoznačně vyloučil pro nesouvislost s předmětem projednávané věci. Ani námitky uvedené pod bodem 3) proto nemohou být důvodné.

24. V bodě 4) žaloby vyslovují žalobci nesouhlas s jinou částí textu na str. 9 napadeného rozhodnutí, ve které žalovaný uvádí, že účastníci řízení nemají veřejné subjektivní právo na zakonzervování poměrů v území. S tím by šlo souhlasit jen v případě jiné části území, než je historická část území O., kterou město ve svém územním plánu přísně reguluje, neboť celé území Osnic označuje za historickou zástavbu, kterou je dle územního plánu žádoucí zachovat. V podrobnostech žalobci odkazují na str. 136-139 ÚP Jesenice.
25. K tomu soud předně uvádí, že již v průběhu jednání upozornil zástupce žalobců, že k žalobě předkládaná část ÚP Jesenice – zahrnující i v žalobě zdůrazňovaný text na str. 136-139 – ve skutečnosti není závaznou částí tohoto územního plánu, nýbrž toliko výňatkem z jeho navržené podoby v době pořizování. Jinak řečeno, text označovaný v žalobě za znění ÚP Jesenice je toliko podkladovým dokumentem použitím k přípravě tohoto územního plánu, nikoliv jeho schválenou a závaznou částí. Zmiňovaný text navíc zahrnuje jen obecnou proklamaci koncepce rozvoje města, nikoliv o návrh závazného regulativu. Soud proto při jednání doplnil dokazování platným ÚP Jesenice a zjistil z něj, že pozemky určené pro umístění stavby mateřské školy se nacházejí v ploše OV – *území veřejného (občanského) vybavení* (v grafické části fialově), jejíž platné regulativy (viz čl. 9 textové části) mezi *vhodné a převládající funkce* explicitně zařazují mj. stavby škol, mateřských škol a jeslí, naopak neobsahují žádné zvláštní požadavky ve vztahu k ochraně kulturních památek (toto činí pouze ve vztahu k vybraným územím, zejm. k ochrannému pásmu Průhonického parku). Lze proto konstatovat, že historická zástavba ve zkoumané ploše podléhá obecné ochraně ve smyslu příslušných právních předpisů (zejm. zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči), nicméně z hlediska regulativů platného územního plánu ve vztahu k historické zástavbě neplatí žádné zvláštní požadavky či zákazy. Nelze tedy dovodit, že by ÚP Jesenice reguloval území města v tom smyslu, že by z důvodu ochrany historické zástavby vymezoval absolutní nemožnost jakékoliv jiné (nové) zástavby, jak se patrně domnívají žalobci. Tím méně stavbu určenou k využití, jež je příslušným regulativem naopak výslovně předvídáno a favorizováno. Nutno podotknout, že i novostavbu lze architektonicky navrhnout tak, aby svým vzhledem odpovídala okolní historické zástavbě, nicméně do otázky architektonické podoby stavby nové mateřské školy žalobní body nemíří. Pokud snad žalobci měli na mysli potřebu zachování budovy staré školky kvůli její historické hodnotě (jak lze usuzovat z jejich obsahu podání ze dne 19. 5. 2022 a 9. 6. 2022), pak soud připomíná, že odstranění této stavby bylo již závazně schváleno na základě souhlasu s odstraněním ze dne 6. 9. 2019, jehož zákonnost již soud nemůže přezkoumávat (viz odst. 14 tohoto rozsudku a odst. 52 rozsudku 55 A 85/2020). S ohledem na uvedené nejsou námitky pod bodem 4) žaloby důvodné.
26. V bodě 5) žaloby označují žalobci za neúplné tvrzení na str. 4 napadeného rozhodnutí, že v průběhu správního řízení uplatnili námitky pouze k otázce parkovacích stání a odvozu

suti z demolice. Jejich zmocněnec však u ústního jednání uplatnil mimo jiné i námitky proti zatížení rodinného domu č. p. X a absolutně nevyhovující komunikaci na ulici Š. určenou pro dopravu do stavby mateřské školy i pro přepravu stavebního materiálu.

27. Jak soud ověřil z obsahu správního spisu, v protokolu z ústního jednání ze dne 18. 2. 2020, č. j. MěÚJ/02321/2020/HaJ, jsou námitky tehdejší zástupkyně žalobců zaznamenány takto: „Paní M. K. vznáší následující námitky: - Požaduji aby parkovací místa v ulici Š. byla určena pro zaměstnance školky a obsluhu a zbytek parkovacích míst pro návštěvníky školky z důvodu absolutně nevyhovující komunikace. (...). Paní K. požaduje aby odvoz sutí z demolice byl realizován ulicí K. z důvodu statického zatížení domů ve Š. ulici.“ Z uvedeného vyplývá, že v námitkách někdejší zástupkyně žalobců vznesených při ústním jednání skutečně zazněly i výhrady k zatížení jejich rodinného domu a nevyhovujícímu stavu komunikace určené pro dopravu do stavby mateřské školy i pro přepravu stavebního materiálu. Soud zároveň připouští, že ve druhém odstavci na str. 4 napadeného rozhodnutí, v němž se reprodukuje průběh řízení, je popis jednání ze dne 18. 2. 2020 zestručněn tak, že se zde zmiňuje jen první část předmětné námitky týkající se odvozu sutí. Jde však jen o reprodukci průběhu řízení, nikoliv o hodnotící závěry žalovaného. Soudu tedy není zřejmé, jak tato neúplnost související toliko s referováním o historii dané kauzy mohla sama o sobě zkrátit žalobce na jejich právech. Námitky pod bodem 5) žaloby jsou tedy zjevně nedůvodné. K otázce, jak se žalovaný vypořádal s námitkou upozorňující na riziko vibrací působených dopravou související s prováděním stavby mateřské školy a jejího možného vlivu na rodinný dům žalobců, se soud vyjadřuje níže (viz odst. 40 až 42 tohoto rozsudku) v souvislosti s jiným žalobním bodem.
28. V bodě 6) žaloby je namítáno, že není pravdivé tvrzení v napadeném rozhodnutí, že se žalobci nebo jejich zástupci vyjadřovali opakovaně k dokumentaci, neboť jediné jednání, jehož se účastnili zástupci žalobců, proběhlo dne 18. 2. 2020, ostatní údaje jsou nepravdivé. Tyto námitky soud nepovažuje za příliš srozumitelné, neboť mu není zřejmé, čím přesně se žalobci cítí zkráceni na svých právech zmínkou o tom, že se vyjadřovali opakovaně. Jak přitom plyne ze správního spisu, v prvostupňovém řízení před stavebním úřadem se skutečně vyjádřili jen při ústním jednání dne 18. 2. 2020 prostřednictvím jejich tehdejší zástupkyně, nicméně v navazujícím odvolacím řízení podali vícero písemných podání (viz např. jejich podání ze dne 4. 3. 2020 či 2. 6. 2020, po vydání rozsudku 55 A 85/2020 např. podání ze dne 14. 12. 2021), v nichž se k projednávanému stavebnímu záměru vyjadřovali vskutku hojně.
29. V bodě 7) žaloby je opět namítán rozpor s ÚP Jesenice a rozpor s požadavkem na zachování historické zástavby. Tento okruh námitek soud hodnotí jako opakování argumentace uvedené v bodě 4) žaloby, jen jinými slovy. K otázce souladu stavby mateřské školy s regulativy ÚP se soud vyjádřil výše v odst. 25 tohoto rozsudku, na který zde zcela odkazuje.
30. V bodě 8) žaloby je toliko popisováno, kterak žalobci na základě zjištění vážných rozporů na straně města podali návrh na zařazení stavby mateřské školy mezi kulturní památky. Nejedná se vůbec o žalobní bod ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.
31. V bodě 9) žaloby žalobci namítají, že po celou dobu demolice a odstraňování stávající mateřské školy, ale i po vybudování nové mateřské školy včetně stávajících opěrných zdí a následné výstavby nových parkovacích stání bude znehodnocena pohoda užívání jejich nemovitostí nad míru obvyklou v místě stávající lokality, a to téměř trojnásobně vyšším hlukem, prachem, výfukovými plyny, odpadními vodami a vibracemi. Dle žalobců jsou tyto

skutečnosti arogantně přehlíženy, k čemuž odkazují na str. 9 napadeného rozhodnutí. Namítají též porušení §152 odst. 1 stavebního zákona.

32. Soud předně uvádí, že tento okruh námitek směřuje do otázky přípustnosti míry vlivu povolované stavby na sousední nemovitost z hlediska zachování charakteru a hodnoty území, včetně kvality prostředí. Jak dovodila judikatura, „[k]ritériem pro posouzení přípustné míry ve výše nastíněné oblasti je pak v souladu s dikcí občanského zákoníku a v jeho intencích *"míra přiměřená poměrům"*. Toto kritérium již na rozdíl od *"přípustné míry"* dle vyhlášky o obecných technických požadavcích na výstavbu nelze přímo opřít o žádnou technickou normu, jde tedy vlastně o neurčitý právní pojem, což v případě námitek vznesených ve stavebním řízení *de facto* znamená nutnost posuzování námitek tohoto typu vždy *ad hoc*, případ od případu, v rámci správního uvážení stavebního úřadu“ (podle rozsudku NSS ze dne 23. 4. 2008, č. j. 9 As 61/2007 - 52, č. 1602/2008 Sb. NSS). Tato kritéria jsou klíčová z hlediska pojmu „kvalita prostředí“ (srov. § 20 odst. 1 a § 25 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), jenž nahradil dřívější pojem „pohoda bydlení“ (viz např. rozsudky NSS dne 27. 10. 2016, č. j. 2 As 174/2016 - 20, nebo ze dne 27. 11. 2019, č. j. 9 As 55/2018 - 39, odst. 15 až 20 a tam odkazovanou judikaturu). Z hlediska posouzení intenzity účinků povolovaného záměru na okolí je tedy významná tzv. „přípustná míra“, kterou je nutno posuzovat vždy individuálně. V nyní posuzované věci se žalovaný otázkou přípustné míry vlivu stavby mateřské školy na okolí zabýval, přičemž poukázal na charakter území s převládající zástavbou příměstského typu, připustil, že školka sice má jiný objemový charakter než okolní stavby rodinných domů, nicméně je umístována v prostoru stávající mateřské školy, ostatně i územní plán s umístěním stavby tohoto charakteru počítá, a proto žalovaný dospěl k závěru, že se nejedná o vybočení z přípustných limitů a nedochází ke změně poměrů v území v takové intenzitě, aby bylo možno hovořit o narušení kvality prostředí a hodnoty území (viz druhý odstavec na str. 9 napadeného rozhodnutí). Soud toto hodnocení považuje za dostatečné i za věcně správné. Zejména považuje za logické, že dochází-li k umístění nové školky namísto školky stávající, jejíž rozměry nejsou výrazně rozdílné, pak zpravidla nelze očekávat nějakou podstatné změně vlivu na okolí oproti předchozímu stavu, a tím méně o překročení míry přiměřené místním poměrům. V této souvislosti žalovaný rovněž Na tomtsprávně zmínil požadavky ÚP Jesenice, jehož regulativ pro plochy OV se záměry typu mateřská škola výslovně počítá jako s primárním způsobem využití, jak soud již uvedl v souvislosti s jiným žalobním bodem (viz odst. 25 tohoto rozsudku). Skutečnost, že žalobci s daným hodnocením subjektivně nesouhlasí, neznamená, že by ze strany žalovaného došlo k opomenutí dané otázky, neřkuli k jejímu „arogantnímu přehlížení“, jak je expresivně uváděno v žalobě. Soud dále konstatuje, že ve vztahu k hodnocení přípustné míry vlivu na kvalitu prostředí je třeba brát v potaz především vlivy působené až samotným provozem povolované stavby. Zvýšenou hlučnost, prašnost či vibrace v souvislosti s prováděním stavby lze považovat pouze za vlivy dočasné, tj. trvající pouze po dobu stavebních prací, nikoliv již po dobu vlastního provozu mateřské školy. V tomto směru je třeba připomenout, co zdejší soud již vyložil v odst. 73 rozsudku 55 A 85/2020: *„Klíčovým východiskem je skutečnost, že imise, jichž se žalobci obávají, mají vznikat pouze přechodně (toliko po dobu provádění stavby), přičemž ty nejintenzivnější imise mají trvat pouze po dobu několika málo týdnů. Žalobci nesprávně vychází výlučně z toho, jak moc vzrostou imise při provádění stavby v porovnání s tím, jaké imise vznikají v dané lokalitě v současnosti. Přístup žalobců k této otázce je sice z hlediska subjektivního pochopitelný, ovšem vedl by k tomu, že imise související s jakoukoliv stavební činností by vždy byly nepřiměřené, jestliže jimi má být zasažena lokalita, kde běžně žádná stavební činnost neprobíhá. Ustanovení § 1013 občanského zákoníku je založeno*

na tom, že musí být splněny dvě podmínky. První podmínka vyjadřuje kritérium místní (imise přesahují míru v místě obvyklou), druhá podmínka vychází z kritéria druhového (v důsledku imisí má dojít k omezení vlastnického práva nad míru běžnou v jiných obdobných případech, k tomu srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 29. 4. 2015, sp. zn. 22 Cdo 3940/2014). Lze jistě přisvědčit tomu, že zejména v důsledku hluku bude do určité míry omezeno (či spíše znepříjemněno) užívání nemovitých věcí žalobců, a to zejména k rekreaci přes den, ovšem nedojde k tomu v míře, která by překračovala míru obvyklou v jiných místech, která sousedí se stavenišťem. V souvislosti se stavební činností má v daném případě docházet ke vzniku běžných imisí, které jsou spojeny s výstavbou stavby občanského vybavení v místě, které do té doby bylo zastaveno jinou (odstraňovanou) stavbou. Vzhledem k tomu, že se jedná o stavbu občanské vybavenosti, je z pochopitelných důvodů umísťována do již zastavěného území, nikoliv na periferii. V zastavěném území nelze účinně přijmout jiná opatření, která by mírnila vznik imisí, než jaká jsou navržena v dokumentaci (zakrývání sypkého materiálu, organizační opatření ve vztahu k provádění hluchých činností). Žalobci nepředestřeli žádné tvrzení, z něhož by bylo možné dovodit, že budoucí imise překračují nejen místně obvyklou míru, ale rovněž míru danou druhem činnosti.“ Citovaný závěr lze v zásadě bez dalšího vztáhnout i na nyní posuzovanou věc, kde žalobci – kromě vyjádření obav a subjektivní nespokojenosti z možného zahájení stavebních prací – rovněž nepředestřeli žádné relevantní tvrzení, z něhož by bylo možno dovodit, že očekávané stavební práce na nové mateřské škole vyvolají imise takové intenzity, jež způsobí omezení (či spíše znepříjemnění) užívání jejich domu v takové míře, která by překračovala míru obvyklou v jiných místech v sousedství očekávaného staveniště. Námitky v bodě 9) žaloby tedy nejsou důvodné. Pokud jde o obecně namítané porušení § 152 odst. 1 stavebního zákona, pak soudu není zřejmé, co tím měli žalobci přesně na mysli, proto odkazuje na vypořádání námitek k bodu 11) žaloby (viz odst. 35 a 36 tohoto rozsudku), kde se výkladu tohoto ustanovení věnuje zvlášť.

33. V bodě 10) žaloby vyslovují žalobci nesouhlas s tvrzením žalovaného, že změna stavební dokumentace nevyvolá nutnost opatřit si nová závazná stanovisko minimálně od orgánů na úseku vodohospodářství, dopravy a ochrany zdraví. Následně předkládají popisný výčet dotčených orgánů a jejich agend.
34. Soudu předně není zřejmé, v jaké souvislosti měl žalovaný inkriminované tvrzení uvést a zda daná námitka vůbec směřuje proti napadenému rozhodnutí. Ostatně, i žalovaný ve vyjádření k žalobě uvádí, že tuto žalobní námitku neumí spojit s ničím, co zaznělo v odvolacím řízení. Nicméně, vyjde-li soud čistě z popisu předmětného tvrzení tak, jak je popisováno v bodu 10) žaloby, tedy že žalovaný měl tvrdit, že změna dokumentace nevyvolá nutnost opatřit si žádné nové závazné stanovisko, pak v takovém případě by se zjevně jednalo o úvahy o případné budoucí změně stavebního projektu. Ta by však podléhala samostatnému povolovacímu řízení, jehož případný budoucí průběh těžko může ovlivnit zákonnost či věcnou správnost (již vydaného) napadeného rozhodnutí. Uvádí-li žalobci v souvislosti s tímto žalobním bodem výčet toho, co mělo být k projektové dokumentaci doloženo, pak soudu není vůbec zřejmé, kam tím směřovali. Proto nelze než zopakovat, že „míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej, není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty“ (srov. rozsudek NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78), a že kvalita vypořádání žalobního bodu se do značné míry odvíjí od kvality jeho formulace (srov. rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 35/2012 – 42). S ohledem na nejednoznačnost tvrzení obsažených v bodu 10) žaloby soud nemá prostor k hlubšímu přezkumu otázky potřeby nových závazných stanovisek. Pro

úplnost soud odkazuje na odst. 74 až 75 rozsudku 55 A 85/2020, kde byla otázka potřebnosti závazných stanovisek ve spojení se změnou projektové dokumentace rozebrána zevrubně.

35. V bodě 11) žaloby je namítáno, že žalovaný zlehčuje § 152 odst. 1 stavebního zákona, z něhož žalobci citují tuto část: „[s]tavebník je povinen dbát na řádnou přípravu a provádění stavby; tato povinnost se týká i terénních úprav a zařízení. Přitom musí mít na zřeteli zejména ochranu života a zdraví osob nebo zvířat, ochranu životního prostředí a majetku, i šetrnost k sousedství. K tomu je povinen zajistit provedení a vyhodnocení zkoušek a měření předepsaných zvláštními právními předpisy.“; tutéž část citovaného ustanovení při soudním rovněž zdůrazňoval zástupce žalobce a) s poukazem na svůj autorský podíl ke stavebnímu zákonu. V návaznosti na uvedené žalobci namítají, že žalovaný nevzal v úvahu jejich námitky ohledně dešťových srážek a stékání vody k jejich nemovitosti, a dále že nevyhodnotil zatížení ulice Š. ani vibrace na jejich rodinný dům, ani se řádně nevypořádal s navrhovaným parkovištěm z ulice Š.
36. K uvedenému soud konstatuje, že žalobci odkazovaný § 152 odst. 1 stavebního zákona obsahuje výčet povinností, jichž je povinen dbát stavebník při provádění již schválené stavby. Nejedná se o povinnosti adresované správním orgánům, jež by musely dodržovat při schvalování předloženého stavebního záměru. Jinak řečeno, § 152 odst. 1 stavebního zákona zavazuje město (stavebníka), aby při realizaci záměru schváleného napadeným a prvostupňovým rozhodnutím dodržovalo základní bezpečnostní opatření a předcházelo škodám. Správní orgány po něm mohou plnění těchto povinností vymáhat v rámci výkonu stavebního dozoru, a v případě zjištěných nedostatků ukládat příslušná opatření (srov. § 135 až § 141 stavebního zákona), nicméně z hlediska vlastních schvalovacích procesů pro ně nejsou v předmětném ustanovení uváděné povinnosti nijak relevantní. Toto ustanovení navíc nevymezuje žádný okruh otázek, které by měly být posuzovány v rámci rozhodování o tom, zda stavba může být umístěna či zda je možno povolit její provádění. Z tohoto hlediska si žalobci vykládají předmětné ustanovení mylně. Nadto zde žalobci opětovně otevírají otázku rekonstrukce či údržby pozemní komunikace navazující na ulici Š., k čemuž soud opakovaně uvádí, že tato otázka není předmětem napadeného ani prvostupňového rozhodnutí (viz odst. 15 tohoto rozsudku a odst. 52 rozsudku 55 A 85/2020). Pokud jde o vypořádání otázky vibrací působených dopravou obsluhující provádění stavby mateřské školy a jejího možného vlivu na rodinný dům žalobců, k tomuto se soud vyjadřuje níže v souvislosti s jiným žalobním bodem (viz odst. 40 až 42 tohoto rozsudku). Námitky v bodě 11) žaloby jsou nicméně nedůvodné.
37. V bodě 12) žalobci doslova uvádějí: „Započítat do zastavěné plochy pouze plochu pod budovou MŠ jak je uvedeno v napadeném Rozhodnutí KUSK není v souladu s § 2 odst. 7 stavebního zákona. Podatelé to považují za účelové a vadné odůvodňování Rozhodnutí a to zejména s přihlédnutím k nedodržení odstupových vzdáleností, které jsou počítány pouze od hlavní budovy MŠ“, načež po odkazu na důkaz projektovou dokumentací uvádějí „[n]apojení vodovodní přípojky nebude prováděno 16m od nemovitosti podatelů ale blíže jak 2,0m od hranice pozemku vlastníků (oplocení s betonovou podezdívkou). Výkop pracovní jámy **nebyl v projektové dokumentaci uveden, zásadní chyba.**“ (zdůraznění odpovídá citaci a není doplněno soudem). K dotazu soudu na upřesnění obsahu citované části žaloby zástupci žalobců sdělili, že stavební a demoliční práce začínají v určité vzdálenosti od budovy mateřské školy, proto není možno odstupové vzdálenosti počítat až od této budovy, ale právě až od míst faktického uskutečňování stavebních prací, které je vůči jejich nemovitosti podstatně blíže.

38. Soud předně uvádí, že tvrzení v bodě 12) žaloby je i po upřesnění během jednání na hraně srozumitelnosti. Namítali-li žalobci porušení § 2 odst. 7 stavebního zákona, pak je pravdou, že podle tohoto ustanovení tvoří zastavěnou plochu součet všech zastavěných ploch jednotlivých staveb, takže do ní nelze započítávat pouze jedinou budovu. Soudu však není zřejmé, jak konkrétně měl žalovaný toto ustanovení porušit, resp. jak mělo v souvislosti se stavbou mateřské školy dojít k chybnému započtení poměru zastavěné plochy a k překročení konkrétního limitu zastavěnosti. Soud pro úplnost konstatuje, že dle ÚP Jesenice je v ploše OV, kde se nachází stavba mateřské školy, stanoven koeficient zastavěnosti maximálně 50 % plochy pozemku a minimálně 30 % plochy pozemku má být použito pro zelen, maximální povolená výška staveb je stanovena na 9,5 metrů, výjimečně lze povolit 12 metrů. Jak přitom vysvětlil žalovaný ve třetím odstavci na str. 8 napadeného rozhodnutí s odkazem na závazné stanovisko orgánu územního plánování (Městského úřadu Černošice), stavba mateřské školy má výšku 8,43 metrů, je tvořena zastavěnou plochu v rozsahu 502,5 m², což představuje toliko 17% celkové rozlohy plochy OV, současně je tvořena plochu zeleně 1794,5 m², což představuje až 60,6% celkové rozlohy plochy OV. S ohledem na vágnost námitek uvedených v bodě 12) žaloby není soudu zřejmé, v čem by toto hodnocení mělo být nesprávné a jak se v něm mělo projevit žalobci tvrzené nesprávné započítávání zastavěných ploch. Pokud jde o namítané nedodržení odstupových vzdáleností, pak soud připomíná, co vyložil již v odst. 58 a 59 rozsudku 55 A 85/2020: „[t]vrdí-li žalobci v podání ze dne 16. 11. 2020 v návaznosti na zopakování své výtky stran chybějícího vyznačení odstupových vzdáleností, že jednoznačně nejsou dodrženy odstupové vzdálenosti od jejich domu, jedná se svojí podstatou o zcela nový žalobní bod, neboť se netýká úplnosti dokumentace, nýbrž souladu stavby s hmotným právem vycházejícím z obecných požadavků na výstavbu. Přesto lze uvést, že z katastrálního situačního výkresu, ale rovněž z koordinačního situačního výkresu je zřejmé, že vzdálenost stavby mateřské školy od domu žalobců podstatně překračuje 15 m (to je vzdálenost stavby od hranice stavebních pozemků přiléhající k ulici Š., viz též bod 3 výroku II rozhodnutí stavebního úřadu), přičemž výška budovy školy činí 8,25 m (viz výkresy řezů č. D1.1.31-RA a č. D1.1.32-RB, které jsou součástí dokumentace, a popis parametrů stavby uvedený v bodě 4 výroku II rozhodnutí stavebního úřadu). O dodržení minimální odstupové vzdálenosti dle § 25 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb., které se žalobci dovolávají, nemůže být sebemenších pochyb. (...) Poukazují-li žalobci na to, že studna na stavebních pozemcích nesplňuje odstupovou vzdálenost dle § 24a odst. 3 písm. d) vyhlášky č. 501/2006 Sb. (30 m od pozemní komunikace), je třeba zdůraznit účel tohoto regulativu, jímž je ochrana jakosti podzemních vod jímáných ze studny. Splnění uvedeného obecného požadavku na výstavbu se tedy nijak nedotýká vlastnického práva žalobců, kteří tak postrádají ve vztahu k této námitce věcnou legitimaci.“ Ve vztahu k nyní posuzované věci soud konstatuje, že oproti stavu popisovanému v citované části rozsudku 55 A 85/2020 nespátňuje žádnou podstatnou změnu situace v území, ani existenci žádných výrazně odlišných skutkových okolností. Za této situace lze proto toliko přitakat shrnutí na str. 8 a 9 napadeného rozhodnutí, že v případě stavby mateřské školy jsou splněny požadavky na odstupové vzdálenosti stanovené vyhláškou č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006“), dokonce jsou splněny s velkou rezervou, pokud jde o požadavky na vzdálenosti staveb ve smyslu § 25 zmiňované vyhlášky. Pokud jde o vzdálenost místa faktického zahájení stavebních či bouracích prací, jež byla ze strany žalobců zmiňována v průběhu jednání, pak soud konstatuje, že místo provádění stavby (stavebních prací) není rozhodujícím kritériem pro určení minimální odstupové vzdálenosti ve smyslu vyhlášky č. 501/2006. Pokud jde o namítanou absenci výkopu pracovní jámy v projektové dokumentaci, není soudu ani

v tomto případě vůbec zřejmé, jak by tato skutečnost sama o sobě byla způsobilá zasáhnout do práv žalobců.

39. V bodě 13) žaloby je namítáno nedostatečné vypořádání podmínek stanovených rozsudkem 55 A 85/2020 ohledně dopravy spojené s prováděním stavby. Žalobci zdůrazňují, že na otázku podhodnocení výpočtu pojezdů nákladních vozidel poukazují od samého počátku a doložili důkazy a dokumenty proti tvrzení v napadeném i prvostupňovém rozhodnutí, čímž jsou tato zatížena nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Poukazují přitom na předložený pasport svého rodinného domu (čímž mají na mysli studii od Ing. J. Č. z prosince 2021, jak upřesnili při jednání), který považují za dostatečný srovnávací podklad pro účely posouzení případného poškození dopravou, která bude zajišťovat výstavbu nové mateřské školy.
40. Tato argumentace má racionální jádro, neboť opomenutí otázky vibrací působených nákladní dopravou zajišťující stavbu mateřské školy a jejich případného vlivu na statiku domu žalobců představovalo klíčový (a zároveň jediný) důvod, pro který bylo rozsudkem 55 A 85/2020 zrušeno předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 6. 2020. Nutno ovšem zdůraznit, že v rozsudku 55 A 85/2020 nebylo explicitně vysloveno, že by vliv dopravy zajišťující výstavbu nové školky byl vůči domu žalobců skutečně negativní, žalovanému a stavebnímu úřadu bylo vytýkáno pouze opomenutí posouzení této otázky ve vztahu k žalobci uplatněné námitce. Dále je třeba připomenout, že soud v souvislosti s opomenutím dané námitky upozornil, že kdyby jí žalovaný a stavební úřad věnovali pozornost, tak „[m]ohli přitom jistě zohlednit, že žalobci nepředložili žádný důkazní prostředek, jímž by podpořili věcnou opodstatněnost své námitky (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, ze dne 10. 12. 2019, č. j. 1 As 172/2019 – 31, a ze dne 18. 6. 2021, č. j. 5 As 145/2020 – 36)“ (viz odst. 55 rozsudku 55 A 85/2020). Již v rozsudku 55 A 85/2020 tedy bylo žalobcům naznačeno, že ačkoliv jejich námitka upozorňující na riziko vibrací ve správním řízení nemůže zůstat opomenuta, tak zároveň nebyla argumentačně příliš silná, neboť se opírala toliko o jejich jednostranné tvrzení, jež nebylo podpořeno žádnými důkazními prostředky.
41. Jak plyne ze správního spisu, v rámci nového projednání po vydání zrušujícího rozsudku 55 A 85/2020 žalobci předložili studii *Posouzení technického stavu RD č. p. X*, zpracované v prosinci 2021 projektantem Ing. J. Č. (dále jen „studie Ing. J. Č.“). Žalobci tudíž předložili důkaz, s nímž se žalovaný byl povinen v rámci posouzení předmětné námitky rovněž vypořádat.
42. Soud má za to, že žalovaný této povinnosti dostál. V odůvodnění napadeného rozhodnutí popsal dopravní přístupnost staveniště v areálu budoucí mateřské školy a možnosti parkování či otáčení (viz str. 9 až 10 napadeného rozhodnutí), dále se výslovně vyjádřil k obsahu žalobci předložené studie Ing. J. Č., ze které přiléhavě citoval části, v nichž projektant konstatuje, že technický stav rodinného domu žalobců odpovídá svému stáří, a konečně poukázal na obsah projektové dokumentace a na část B.8 souhrnné technické zprávy věnující se hodnocení okolních vlivů, načež dospěl k závěru, že tvrzení žalobců o riziku ohrožení stability starých základových zdí jejich domu jsou lichá (viz str. 11 až 12 napadeného rozhodnutí). Třebaže si soud dovede představit mnohem přesvědčivější způsob vypořádání dané námitky, považuje jej přesto za dostatečný, zejména s přihlédnutím ke značné obecnosti tvrzení, jimiž předmět své námitky vymezili sami žalobci. V tomto směru soud přisvědčuje žalovanému, že značná část tvrzení žalobců je skutečně založena spíše na jednostranných tvrzeních, a nikoliv na doložených skutečnostech. Jediná „tvrdá data“, která

žalobci předložili na podporu svých tvrzení, je právě studie Ing. J. Č. Soud nicméně souhlasí s žalovaným, že tato studie se v převážné míře věnuje hodnocení stavebně-technického stavu domu žalobců s ohledem na jeho stáří, aniž by poukazovala na nějakou konkrétní souvislost mezi rizikem narušení jeho statiky a vibracemi vyvolanými dopravou obsluhující výstavbu mateřské školy. Určitý náznak lze nalézt na str. 2 předmětné studie, kde v kapitole „3. *Technický stav objektu*“ zaznívá věta: „*Dalším škodlivým vlivem, působícím na stavbu, může být doprava v ul. Š.*“. Tato jediná informace o imisích z dopravy je nicméně sdělována bez jakéhokoliv kontextu, neodkazuje na žádná konkrétní měření či již učiněné závěry, a soud ji vzhledem k její formulaci („*může být*“) považuje spíše za úvahovou domněnku, nikoli za kategoricky vyslovovaný závěr podložený konkrétním zjištěním. Zmiňovaná informace je navíc zjevně podávána k situaci běžné každodenní dopravy na pozemní komunikaci v ulici Š, a nikoliv k situaci mimořádné dopravy spojené s realizací stavebních prací na stavbě mateřské školy (spojitost s realizací stavebních prací nelze dovodit ani v kontextu jiných částí předmětné studie). Soud proto ve shodě s žalovaným konstatuje, že žalobci předložená studie Ing. J. Č. nijak neprokazuje kauzalitu zátěží dopravou přímo související s prováděním stavby mateřské školy a ohrožením statiky jejich rodinného domu. Za dané situace lze tvrzení žalobců o extrémní zátěži způsobené dopravou zajišťující výstavbu školky na statiku jejich domu považovat toliko za nepodložené domněnky. Námitky uváděné v bodě 13) žaloby jsou proto nedůvodné.

43. V bodě 14) žaloby je pouze uváděno, že žalobce navrhuje jako důkaz „*pasport budovy č. p. X*“, a současně městu a správním orgánům vyčítá, že si jej v rozporu s § 152 odst. 1 stavebního zákona nenechali vypracovat.
44. Při jednání soud ověřil, že užíváním pojmu *pasport* mají žalobci skutečně na mysli dokumentaci skutečného provedení stavby podle § 125 stavebního zákona. K tomu soud konstatuje, že pro město (stavebníka) ani pro správní orgány z ničeho neplyne povinnost pro účely společného územního a stavebního řízení opatřovat dokumentaci skutečného provedení stavby. Ostatně si nelze ani dost dobře představit, že by dokumentace skutečného provedení stavby byla předkládána v době, kdy stavba ještě provedena nebyla a kdy se teprve žádá o schválení jejího umístění a provedení. Opatření dokumentace skutečného provedení stavby má smysl typicky v případě, kdy u již existující stavby nejsou dochovány doklady vypracované v minulosti v souvislosti s jejím umístěním či provedením, jak plyne z § 125 odst. 2 stavebního zákona. Pro úplnost soud poznamenává, že i pokud by snad žalobci pod pojmem *pasport* měli na mysli něco jiného, například posudek mající ověřit stavebně-technické vlastnosti konkrétní stavby, v tomto případě jejich domu č. p. 31 (tedy něco ve smyslu shora zmiňované studie Ing. J. Č.), pak ani povinnost porřízení takového posudku nelze vůči stavebníkovi (městu) či správním orgánům z ničeho dovozovat, ani z žalobci odkazovaného § 152 stavebního zákona, ani z jiného předpisu dovozovat. Námitky uváděné v bodě 14) žaloby jsou proto nedůvodné.
45. V bodě 15) žaloby je namítáno, že žalovaný porušil § 36 odst. 3 správního řádu, protože nedal možnost účastníkům, aby se před vydáním rozhodnutí ve věci vyjádřili k podkladům rozhodnutí.
46. Soud konstatuje, že žalobci zjevně přehlíží, že v opakovaném odvolacím řízení navazujícím na zrušující rozsudek 55 A 85/2020 již nebylo prováděno žádné nové dokazování a ze strany správních orgánů nebyly shromažďovány žádné nové podklady pro vydání rozhodnutí. Napadené rozhodnutí je tedy založeno toliko na podkladech, které shromáždil stavební úřad ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí. Ve správním spise se od té doby kromě

písemností procesní povahy přibyl jediný podklad, a to studie Ing. J. Č., kterou však předkládali sami žalobci, tudíž nebylo třeba je s ní zvlášť seznamovat. Žádné jiné podklady, jež by měly vliv na věcné zhodnocení otázek umístění či povolení stavby mateřské školy, nebyly ze strany správních orgánů před vydáním napadeného rozhodnutí již obstarávány a ani nebyly předloženy městem či jiným účastníkem odlišným od žalobců. Ostatně ani žalobci netvrdí existenci žádného konkrétního podkladu, který by žalovaný v mezidobí nově opatřil a který by bez předchozího uvědomění ostatních účastníků využil pro účely vydání napadeného rozhodnutí, pouze povšechně uvádějí, že jim nebyla dána možnost se vyjádřit. Námitky pod bodem 15) žaloby jsou proto nedůvodné.

47. V bodě 16) žaloby je obecně namítáno, že stavební úřad ani žalovaný nenařídili místní šetření spojené s ústním jednáním. Žalobci však patrně zapomínají, že přesně tento úkon proběhl dne 18. 2. 2019 a zúčastnila se jej jejich tehdejší společná zástupkyně M. K. [v době vyhlášení tohoto rozsudku již jen zástupkyně žalobkyně b)], jejichž námitek uplatněných při uvedeném úkonu se dokonce sami dovolávají v souvislosti s jiným žalobním bodem (viz odst. 27 tohoto rozsudku).

IV. Závěr a náklady řízení

48. S ohledem na výše uvedené soud podle § 78 odst. 7 s. ř. s. žalobu jako nedůvodnou zamítl (výrok I).
49. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyli procesně úspěšní. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly (výrok II).
50. Osoba zúčastněná na řízení má podle § 60 odst. 5 s. ř. s. právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V tomto řízení však osobě zúčastněné nebyla uložena žádná povinnost, a proto soud rozhodl, že nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 13. dubna 2023

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu